

Het feest

Verhaal: Bo Buijs.

Illustraties: Marian Latour.

In een warm land, ver weg, woont Luiard.
Hij hangt graag aan een tak in de boom
en doet daar een dutje.
Héél soms kruipt hij naar beneden.
Maar áls hij dat doet, gaat dat langzaam.
Hij is het langzaamste dier van het hele woud.
Echt, niemand is langzamer dan hij.
Kijk. Daar hangt hij. Boven in die boom.
Hoor je dat? Snurrrk! Snurrrk! Hij slaapt...

'WAKKER WORDEN, SLAAPKOPJE!'

Luiard schrikt wakker.

'Hè?! Wat? Wie? Waar?'

Verbaasd kijkt hij om zich heen.

Dan ziet hij de lachende snoet van Toekan
op de tak naast zich.

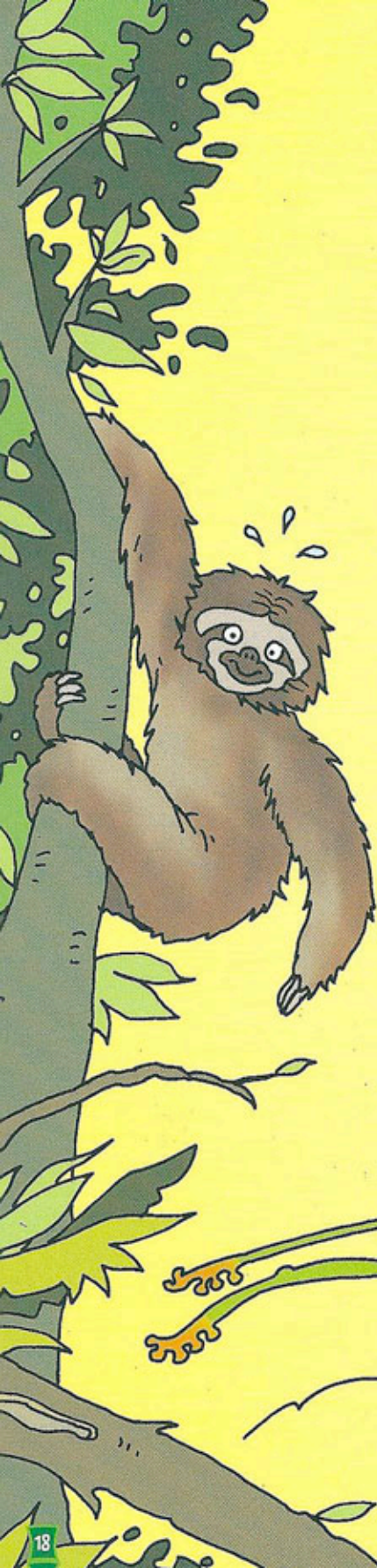
'Lui, ik ben jarig!' roept hij. 'En daarom geef ik
een feest. Het is op de open plek in het woud.
Iedereen komt. We eten lekkere vruchten en
blaadjes en we gaan hele leuke spelletjes doen!
Je komt toch wel?'

van Toek

Luiaard glimlacht. Hij heeft wel zin in een feest.
'Gefeliciteerd Toek,' zegt hij. 'Ik kom heel graag.'
'Gezellig!' zegt Toekan en hij vliegt weg.
'Wacht even! Wanneer is je feest eigenlijk?'
'Over een uurtje!' roept Toekan terug.
Dan is hij verdwenen tussen de bladeren.

Luiaard schrikt. 'Waarom schrik je zo?'
vraagt een kleurig boomkikkertje.
'Het feest is al over een uur! En het is helemaal
op de open plek in het woud. Ik kan niet
zo snel kruipen. Ik haal het nooit!' legt Luiaard uit.
'Maar je moet ook niet kruipen,' zegt de kikker.
'Je moet ernaartoe springen. Dan ben je er
wel snel, net als ik. Kijk, zo.'
En hij springt naar beneden. Luiaard schudt
zijn hoofd. Hij kan niet springen.
Hij begint van de tak te kruipen.
Hij doet echt zijn best om snel
te zijn, maar het gaat stukje... bij...
beetje... stukje... bij... beetje...

Na een tijd is Lui aard pas drie takken lager. Vermoeid kijkt hij naar beneden. Wat is de grond nog ver weg! En straks moet hij ook nog helemaal naar de open plek kruipen. 'Mag ik erlangs?' vraagt hij aan een spin die op de stam van de boom zit. 'Ik ga naar het feest van Toek. Ik heb haast!' 'Ik ga ook naar het feest,' zegt de spin. 'Ik ren er gewoon heen. Dat moet jij ook doen. Kijk zo.' En ze rent de stam af naar beneden. Lui aard schudt zijn hoofd. Hij kan niet rennen. Hij kruipt verder. Hij wil wel snel, maar het gaat stukje... bij... beetje... stukje... bij... beetje...

Nog een tijd later is Lui aard één tak lager dan daarvoor. Hij kán niet meer. Uitgeput blijft hij hangen. Een enorme slang, die ook op weg is naar het feest, kijkt hem met een schuine kop aan. 'Gaat het wel goed met je?' vraagt ze. 'Nee!' kreunt Lui aard. 'Ik wil naar het feest. Dat begint zo al. Maar ik ben nog lang niet bij de open plek. Ik kan niet rennen of springen. Ik kan alleen kruipen.'

'O, maar kruipen kan ook snel,' zegt de slang.

'Kijk!'

En ze kronkelt vliegensvlug naar beneden.

Lui aard zucht. Was hij maar zo snel.

Dan krijgt hij ineens een idee.

'Slang! Kom eens terug!' roept hij.

Vliegensvlug kronkelt de slang weer naar

boven. Ze luistert naar het idee van Lui aard.

Dan lacht ze. Ze strekt zich uit, van kop tot staart,
precies zoals Lui aard het bedacht heeft. En dan...

... glijdt Lui aard naar beneden. Roetjsssss!

BOEM!

Daar is hij op de open plek, waar het feest van
Toek net begonnen is.

En tjonge, wat is het een knalfeest. Ze eten
vruchten en blaadjes. Ze zingen, ze dansen
en ze spelen spelletjes. De hele middag lang.
Hoera!

